

για : Πυραμιδικῶς μὲν 6300 (ὄση ἡ ἀκριβὴς διάρκεια τῶν ἀδαμικῶν ἐτῶν Ἱστορίας, ἴσον πέντε κύκλοι ἀπὸ τρισήμιση καιροῦς ἢ ἀπὸ 1260 μέρες-χρόνια ὁ καθένας), σὲ χριστιανικὴ δὲ χρονολογία προκύπτει ὁ ἀριθμὸς-χρόνος 2300 μ. Χ., ὁπότε «τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ», σύμφωνα μὲ Δανιὴλ 8, 13–17, προφητεύοντα : «ἕως πότε θέλει διαρκεῖ ἡ ὄρασις (προφητεία) περὶ τῆς παντοτεινῆς θυσίας ἕξ αἰτίας τῆς παραβάσεως ἧτις φέρει τὴν ἐρήμωσιν, καὶ τὸ ἁγιαστήριον καὶ τὸ στράτευμα παραδίδονται εἰς καταπάτησιν; Καὶ εἶπε πρὸς ἐμὲ ἕως δύο χιλιάδων καὶ τριακοσίων (2300) ἡμερονοκτίων· τότε τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ ἡ ὄρασις εἶναι διὰ τοὺς ἔσχατους καιροῦς». Ἡ μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα εὐστοχώτερα ἐδῶ λέγει, μάλιστα δυὸ φορές, «καιροῦ πέρασ» πού σημαίνει «καιρὸς συντελείας», δηλαδὴ ὁ ἔσχατος καιρὸς, διότι ὁ ἴδιος ὁ Δανιὴλ (κεφάλαιο 12, στίχοι 4 καὶ 9) ταυτίζει τὸ «ἕως καιροῦ συντελείας» μὲ τὸ «ἕως καιροῦ πέρασ». Ἐπομένως, ἀφοῦ τοῦ ἔσχατου 360χρονου καιροῦ τὸ ἀκριβὲς τέλος εἶναι τὸ ἔτος 2300 μ. Χ., ἡ ἔναρξις αὐτοῦ τοῦ κοσμογονικῶς παν-ἀνανεωτικοῦ καιροῦ τοῦ τέλους εἶναι 2300 μείον 360 ἴσον 1940 μ. Χ., καὶ ἄρα στὸ κρίσιμο 1964 ἔτος μας διάγομε τὸν εἰκοστὸ τέταρτο χρόνο τοῦ 360χρονου αὐτοῦ «καιροῦ» τοῦ τέλους (διότι 1940 σὺν 24 ἴσον 1964). Εἶναι παραπολλὰ τὰ θαυμάσια, τὰ παραδείγματα, οἱ ἱστορικὲς ἐπαληθεύσεις, ἀλλὰ ὁ χῶρος ἐπιτρέπει μονάχα ἐλάχιστες νύξεις, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστο. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις, στὸ σύνολό της, εἶναι θαῦμα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δοξάζον τὸν Ἅγιο Παντοκράτορα Θεὸ καὶ τὸν Ἄμνὸ-Λυτρωτὴ Ἰησοῦ Χριστό.

Τὰ σημεῖα (β) καὶ (γ) ἐξυπηρετοῦνται καὶ μέχρι τέλους τοῦ παρόντος περιληπτικώτατου τεύχους.

2. Ὁ Καιρικὸς (τῶν «καιρῶν») ἱερὸς ἀριθμὸς 50 τῆς Πεντηκοστῆς. Γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ μνητικοῦ κλειδιοῦ «πετηήντα» (κάπως ἀναγόμενου σ' ἓνα ζευγάρι τοῦ ἀθροίσματος $3^2 + 4^2$ ἴσον 5^2), θὰ βοηθήσῃ ἐκείνη ἡ εὐλογία πού ὁ Ὄν ἐφίλεψε στὸν μέγιστο (ἔξωβιβλικό) διανοητὴ τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Ἡράκλειτο. Ὁ πλησιέστατα στὴν Πάτμο κοσμοθεωρὸς Ἡράκλειτος, ὁ πνευματικὸς ἥρωας στὴ θρυλικὴ Ἔφεσο, εἶναι ὁ πρῶτος πού ἐχρησιμοποίησε τὸν ὄρο «*Λόγος*» (ἐννοώντας ἓνα πανθειστικὰ ζωντανὸ μέτρο αὐτοκινησίας τοῦ ὄντος). Ὁ Ἡράκλειτος μνητικὰ προφητεύει γιὰ κάποιον «*μέγιστον ἐνιαυτὸν*» (ἓνα πολὺ μεγάλο Καιρικὸ ἔτος) ἀποτελούμενο ἀπὸ «*μυρίους δεκακισχιλίους ἐνιαυτούς ἡλιακούς*», ἴσον 18000 ἡλιακὰ ἔτη. Ὁ «σκοτεινὸς» Ἡράκλειτος, πού ὄντας κρυπτικὸς μύστης ἐδήλωνε «*οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἐμ' ἐπισταμένοις*» (οἱ ὁποῖοι μνημένοι του ἀποκαλοῦσαν τὸ σύστημά του «*φῶς λαμπρότερον ἡλίου*»), δὲν λέγει τί ἀκριβῶς ἐννοεῖ μὲ τὸ ζευγάρι τῶν δυὸ ἐννεάδων χιλιοτηρίδων του (18000 χρόνων). «*Ποιεῖ δὲ καὶ τάξιν τινὰ*

και χρόνον ὄρισμένον τῆς τοῦ κόσμου μεταβολῆς κατὰ τινα εἰμασμένην ἀνάγκην». Πρόκειται γιὰ κάτι σάν προφητικό ντετερμινισμό τῆς ἱστορίας, περίπου. (Τὰ δυὸ ὑπογραμμισμένα ρητὰ τοῦ Ἡράκλειτου εἶναι καὶ στοῦ καθηγητῆ κ. Ἀνδρέα Θεοδώρου τὸ ἔξοχο βιβλίο «*Ἡ περὶ Ἀποκατάστασεως τῶν Πάντων Ἰδέα*», σελίδες 13, 23). Ἡ Ἡρακλείτεια «*ἐκπύρωσις*» τοῦ κόσμου ἔχει στὴν ἀρχαία μύθησιν καὶ ἠθικὸν χαρακτήρα σάν «*κάθαρσις*», ὥστε εἶναι πιθανὸν ὁ συγχρόνως φυσικὸς καὶ ἠθικὸς φιλόσοφος Ἡράκλειτος νὰ ἐννοῇ καὶ τὰ δυὸ : ὕλική καὶ ἠθικὴ κάθαρση-ἐκπύρωση τοῦ (ὕλικου καὶ ἠθικοῦ) κόσμου, στὸ τέλος κάποιων 18000 ἐτῶν. Ὁ ὕλικὸς καὶ ἠθικὸς αὐτὸς συνδυασμὸς εἶναι σαφῆς στὶς προφητεῖες τῆς ἀσύγκριτης Βίβλου, ὅπου μὲ τὸ ὕλικὸν καμίνι τῆς φωτιᾶς θὰ καθαριστῆ (ἀνανεούμενος) ὁ ὕλικὸς κόσμος, καὶ μὲ τὸ ἠθικοπνευματικὸν καμίνι τοῦ ἀλληγορικοῦ ἐσώτερου πυρὸς τῆς μετάνοιας καὶ πίστεως καὶ ἀγιασμοῦ θὰ καθαριστῆ (ἀνανεούμενος σὲ «*καινὴ κτίσις*») ὁ ἠθικοπνευματικὸς κόσμος μας, ἀτομικὸς καὶ κοινωνικὸς, ἐν Χριστῷ Κυρίῳ. Στὸ 40 π. Χ. ὁ μυημένος Βιργίλιος φανερώνει στὴν «*4η ἐκλογὴ*» ὅτι ὁ μέγας ἐνιαυτὸς λήγει μὲ τὴν γενιά του, φέρνοντας ἀπὸ παρθένα τὸ βρέφος-Θεό, λυτρωτή. [Βουκολικά]. Καὶ ἐφημερίδα «*Ἐλευθερία*» 29.12.1963, σελ. 6.

Ἐξετάζοντας ἐπιστημονικὰ (μιὰ ἐγκυκλοπαιδεῖα θὰ πῆ), ὁ ἀριθμὸς τῶν 18000 ἐτῶν συμβαίνει νὰ εἶναι ἡ παραδεκτὴ ἔναρξις τῆς μεγάλης βιοκοινωνικῆς ἐλπίδας τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, μὲ τὴν ὑποχώρησιν τῆς γεωλογικῆς περιόδου τοῦ κρύου καὶ μὲ τὸ ἀντίστοιχο λυώσιμο τῶν παγετῶν, στὸ 18000 πρὸ Χριστοῦ, καὶ μὲ τὴν τότε τοποθετούμενη ἀνατολὴ τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς ποὺ τείνει πρὸς ἀναπτυσσόμενον πολιτισμὸν κατ' ἀρχήν. Ἐπίσης τὸ ὄροσημο 18000 π. Χ., φαίνεται μυητικὰ νὰ εἶναι ἡ ἔναρξις τεσσάρων ἐβδομάδων (ἐβδομάδων ἀναλυόμενων σὲ ἡμέρες—χιλιετίες, διότι ἡ ἡμέρα Βιβλικὰ μπορεῖ νὰ σημαίνει καὶ χιλιετία). Οἱ τέτοιες 4 μέγιστες ἐβδομάδες, ὄντας 4X7000 ἴσον 28000 χρόνια, θὰ ἀρχίζαν στὸ 18000 π. Χ. καὶ θὰ τέλειωναν στὸ 10000 μ. Χ. Κάπως ἀμυδρότατα φαίνεται νὰ κἀνη νύξις γιὰ τὴν τέτοια ἀρχαία μύθησιν ὁ φιλόσοφος Φίλων (αἰῶνες μεταγενέστερος τοῦ Ἡράκλειτου), ὁ ὁποῖος Φίλων ἐννοεῖ τὸν ὄρον «*ἀποκατάστασις*» σάν μιὰ τέλεια ἀποκατάστασις τῆς ψυχῆς στὴν τέταρτη ἐβδομάδα τῆς ζωῆς. [Quis Rerum Divin Heres sit 293].

Ὅτι οἱ Βιβλικὲς ἑπτὰ ἡμέρες (ἐβδομάδα) δημιουργίας ἠμπορεῖ νὰ σημαίνουν καὶ ἑπτὰ χιλιετίες ἐντοπισμένες ἱστορικά, ἀποτελεῖ παλιὰ γνωστὴ ἰδέα, μάλιστα ἀρχίζουσες στὸ 4000 π. Χ., ὅπως προειπώθη. Τότε οἱ δέκα αἰῶνες ἀπὸ 2001 ἕως 3000 μ. Χ. θὰ ἀποτελοῦσαν τὴν τελευταία ἡμέρα-χιλιετία τῆς Τρίτης Ἐβδομάδας χιλιετιῶν, διότι (ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ. ἀρχίζοντας) ἡ τέτοια Τρίτη Ἐβδομάδα ἀπλώνει τὰ 7000 χρόνια τῆς ἀπὸ τὸ 4000 π. Χ. μέχρι τὸ 3000 μ. Χ. Ἡ τελευταία αὐτὴ (2000 ἕως 3000 μ. Χ.) χιλιετία θεωρεῖται καὶ σάν Σάββατο, δηλαδὴ σάν Ἐβδο-

μη ημέρα-χιλιετία, διότι είναι η τελευταία ημέρα της Έβδομάδας αυτής. Η δὲ τῆς ἀκόλουθης ἡ Τέταρτης Έβδομάδας χιλιετιῶν (3000 ἕως 10000 μ. Χ.) ἐναρκτήρια ἡ πρώτη Ἡμέρα-χιλιετία, εἶναι ἡ θριαμβευτικώτατη τοῦ Κυρίου Χριστοῦ Ὁγδὴ (Ἴσον Πρώτη τῆς νέας Ἑπτάδας ἡμερῶν) καὶ Κυριακὴ Ἡμέρα-χιλιετία, στὴν ἀρχὴ-ἀρχὴ τῆς ὁποίας ὑπάρχουν δεδομένα νὰ πιθανολογεῖται ὅτι συντελεῖται ἡ εἴσοδος πρὸς τὴν υἰοθεσία-θέωση, μὲ τὸ λυτρωτικώτατο «ἀλλαγασόμεθα ἐν ἀτόμῳ» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τοῦ τρίτου οὐρανοῦ, πρὸς Κορινθίους Α' 15, 50–56. Στῆς τρίτης μ. Χ. χιλιετίας τὸ τέλος καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς τέταρτης, πιθανολογεῖται ὁ ἐντοπισμὸς τῆς ὑπερλύτρωσης (πέρα καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴ λύτρωση ποὺ τώρα στὸν ἔσχατο αὐτὸ 360χρονο «καιρὸ» μας συντελεῖται, 1940 ἕως 2300 μ. Χ.).

Ὁ ἱερὸς ἀριθμὸς 50 τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι Θεοταγμένα «Καιρικὸς» (τῶν προσχεδιασμένων 360χρονων καιρῶν Του), διότι 18000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ προρρυθμίζουν τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Ἐξαγοραστή Ἀμνοῦ—Χριστοῦ, τὴν πανένδοξη ἐνσάρκωση τοῦ Λόγου—Θεοῦ, δεδομένου ὅτι ὁ ἱερὸς ἀριθμὸς 50 εἶναι ὁ μαθηματικὸς λόγος ἑνὸς Βιβλικοῦ καιροῦ 360 ἔτων πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν 18000 ἔτων, διότι 360×50 ἴσον 18000, δηλαδὴ ΠΕΝΗΝΤΑ Βιβλικοὶ καιροὶ ἴσον 18000 χρόνια, τὰ προχριστιανικὰ χρόνια. Ὡστε ἡ Πεντηκοστὴ συνειδητὰ τιμᾷ καὶ ἐξαίρει τὴν προρρυθμισμένη γέννηση τοῦ Λυτρωτῆ τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν Πρώτη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ 18000 ἔτος (χρονολογικὰ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν προειπωμένη τήξη παγετώνων καὶ ἀπὸ τὴ νεολιθικὴ ἐποχὴ μαζι) θεωρεῖται συγχρόνως καὶ σὰν 18000 μείον 4, ἴσον 17996, τὸ ὁποῖο 17996 εἶναι βέβαια τὸ Πυραμιδικῆς χρονολογίας ἔτος 3996, ἴσον 4000 μείον 4, ἴσον 4 π. Χ., ἴσον 220 π. Χ. (ἐναρξη τοῦ ἐπτάκαιρου τῶν 2520 ἔτων τοῦ τέλους τῆς ἀδαμικῆς ἀμαρτωλῆς Ἱστορίας) μείον 216, ἴσον ὁ ἀκριβὴς χρόνος γέννησης τοῦ Κυρίου. Θεοδηγούμενοι οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ποιμενάρχες μετέθεσαν, συνειδητὰ μὲν σιωπηλὰ δέ, τὸν ἀριθμὸ-ἔτος γέννησης κατὰ τέσσερις μονάδες μεταγενέστερα, γιὰ νὰ μπορέσουν συντονιζόμενα νὰ συμβιβαστοῦν κι' ἐναρμονιστοῦν ἔτσι **χριστοκεντρικὰ** (δηλαδὴ ὡς πρὸς τὶς ἐν χρόνῳ μαθηματικὲς πορεῖες τους τὶς διάφορες μὲν ἀλλὰ κοινὰ των συγκλίνουσες καὶ συναντώμενες στὸ χρονικὸ σημεῖο τῆς γέννησης τοῦ Κυρίου) τὰ τέσσερα κύρια συστήματα χρονολογικῶν ἀριθμήσεων, ἡ «*χρόνων ἢ καιρῶν*», ποὺ ἀφανῶς ὀδηγοῦν τὴν Ἱστορία πρὸς τὴ λύτρωση καὶ πρὸς τὴν ὑπερλύτρωση κατὰ σταθμούς.

Τὰ προειπωμένα τέσσερα κύρια ἀριθμητικὰ συστήματα χρονολογήσεων τῆς Θεοεξάρτητης Ἱστορίας, λακωνικὰ, εἶναι : (α) τὸ τῶν 4 ἑβδομάδων χιλιετιῶν ἀπὸ 18000 π. Χ. μέχρι 10000 μ. Χ. Στὸ τέλος τῆς τέτοιας δευτέρης ἑβδομάδας, δηλαδὴ στὸ 4000 π. Χ., ἀρχίζει: (β) τὸ τῆς Πυραμιδικῆς χρονολόγησης σύστημα τῶν 7 ἡμερῶν-χιλιετιῶν ἀπὸ 4000

π. Χ. μέχρι 3000 μ. Χ. (γ) τὸ σύστημα τῶν Βιβλικῶν καιρῶν, ἀρχίζον ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ. Καὶ τέλος (δ) τὸ λεπτὸ καὶ πολυσύνθετο σύστημα τῶν καθαρῶν μαθηματικῶν τῶν ὁποίων οἱ σχετικῶς ἀπλούστατες ἑρμο- νίες ἐνυπάρχουν ἀκόμη καὶ στὴν ἀντιστατική θεμελιώδη σύνθεση τοῦ μικροκόσμου. Καὶ τὰ 4 αὐτὰ συστήματα διασταυρῶνονται στὸ ἔτος γέν- νησης τοῦ Κυρίου, στὴν ἁγία Χριστιανικὴ χρονολογία μας, τιμώντας την.

Ὡστε τὸ προφητεῦον τὸ Χριστὸ χωρίο τοῦ Ἡσαΐα 49, 8 (τονιζό- μενο στὴν Β΄ Κορινθίους 6, 2), «*καιρῶ δεκτῶ*» καὶ «*ἡμέρα σωτηρίας*», ἐρμηνεύεται «*πεντηκοστῶ καιρῶ*» καὶ «*πεντηκοστή ἡμέρα*», ὅπως προειπώθη. Πεντηκοστὸς καιρὸς συμπληρούμενος, βέβαια σημαίνει 50X360 ἴσον 18000 ἔτη. Αὐτοῦσιος τώρα ὁ ἀριθμὸς 18000, μάλιστα ἀναγόμενος σὲ ἐννεάδες ὀλόκληρες καὶ μισές, ἀναφέρεται στὴ Βίβλο, στὸν Ἰεζεκιήλ 48, 30—35 καὶ 48, 16. Εἶναι τὰ ἀριθμητικὰ ὄρια στὴν περιγραφή τῆς πο- λυστήμαντης πόλης, ὅρια ὅπως τὰ προστάζει ὁ Κύριος, τέσσερις φορές ἐπὶ τεσσερισήμεση χιλιάδες μέτρα, ἴσον 2X9000, ἴσον 18000. Κάπως θυ- μίζει τὰ πολὺ παλιὸ δημῶδες τραγούδι: «*τὰ τέσσερα, τὰ πέντε, τὰ ἐννιάδερα, τὰ δεκαοχτῶ ξαδέρφια τὰ λιγόνμερα...*» Λοιπὸν, «*κύκλωμα δέκα καὶ οκτῶ χιλιάδες, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεί- νης θέλει εἶσθαι Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ΕΚΕΙ*». Ἰεζεκιήλ 48, 35. Προσοχὴ ὅτι ἡ προφητεία συνδέει συντονισμένα τὰ νοήματα «*κύκλωμα*» (κύκλος ὀλο- κλήρωσης), «*ἡμέρα*» (ἔτος χρόνου), «*πόλις*» (ἡ Ἱερουσαλήμ ἢ ἀλλη- γοροῦσα τὴν πιστὴ ποίμνη, τὴ χριστιανικὴ ἐκκλησία Του). Καὶ μὲ ποιοῦ κλειδί μύησης τὰ συντονίζει; Μὲ τὸ *χριστοκεντρικὸ* κλειδί τῆς Βίβλου, διότι προσθέτει «*ὁ Κύριος ἐκεῖ*» ἀπὸ τῆς ἡμέρας (ἔτους 18000) ἐκείνης. Δηλαδή, ἐρμηνεύεται, ἅμα συμπληρωθῆ ὁ κύκλος 18000 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἀνατολή τοῦ νεολιθικοῦ ἀνθρώπου (ἀπ' τὴν τήξη-ὑποχώρηση τῶν πα- γετώνων), τότε «*ὁ Κύριος ἐκεῖ*», θὰ γεννηθῆ ὁ Θεὸς-Λόγος στὴ γῆ, στὴ ζῶσα πόλη-συναγωγή Του, Ὁ ΘΕΟΣ! *Α' Γιλίθεν, 3,16*

Λακωνικὰ ἄς προστεθῆ γιὰ τὸ προειπωμένο ΠΕΝΗΝΤΑ, ὅτι στὸν ἀριθμὸ αὐτὸ μνητικὰ ψηφίζονται συντονισμένα τῶν οἱ δυὸ φράσεις: «*ἐλέη β'*» (δηλαδή δυὸ ἱστορικὲς φορές ἔλεος ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν, ἀντίστοιχα μὲ τίς 2 Παρουσίες τοῦ Κυρίου), καὶ «*ἡ δίκη*». Δηλαδή ὁ Κριτὴς ἐλεεῖ δυὸ ἱστορικὲς φορές πρὶν δικάσῃ... Τὰ 5 γράμματα τῆς φρά- σης «*ἐλέη β'*» ψηφίζουν τὸν ἀριθμὸ 50 (ἀθροιζόμενα). Τὰ 5 γράμματα τῆς φράσης «*ἡ δίκη*» (δὲν πρόκειται γιὰ τὴν Κρίση τοῦ Κυρίου) ἀθροί- ζονται κι' αὐτὰ στὸν ἀριθμὸ 50. Τὴν πρὸ τῆς Κρίσης δίκη κάνει, στὸ ὄνομα καὶ μὲ ἐντολή τοῦ Κυρίου, ὁ τοῦ ἐσχάτου καιροῦ Ἰωάννης-Ἡλίας γιὰ τὸν ὁποῖο προφητεύεται: «*προπορεύση γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου, ἐτοιμάσαι ὁδοὺς Αὐτοῦ, τοῦ δοῦναι γνώσιν σωτηρίας τῷ λαῷ Αὐτοῦ ἐν ἀφέ- σει ἀμαρτιῶν αὐτῶν διὰ σπλάγχνα ΕΛΕΟΥΣ Θεοῦ ἡμῶν*». Λουκά 1, 71- 78, ὅπου στὸ στίχο 72 ἤδη ἔχει εἰπωθῆ ἡ λέξη-ὄρος «*ἔλεος*», τὸ ὁποῖο

ΕΛΕΟΣ ἔτσι ἀναφέρεται **δυὸ** φορές, ὅπως ἀντίστοιχα ἀναφέρεται ἐπίσης **δυὸ** φορές στὸν προφητικὸ ὕμνο τῆς Παναγίας (Λουκᾶ 1, 50–54), χωρὶς νὰ πρόκειται γιὰ δίχως νόημα σύμπτωση, διότι συντονισμένα συγκρίνοντας φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη φορά ἀφορᾶ τὴν Πρώτη Παρουσία, ἐνῶ ἡ δεύτερη ἀφορᾶ τὴ θριαμβευτικὰ Χριστοκρατικὴ Δεύτερη Παρουσία. Ὁ προπορευόμενος τῆς β' Παρουσίας Ἰωάννης-Ἡλίας καὶ ἐλεεῖ καὶ δικάζει, πάντα στὸ ὄνομα καὶ μὲ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, σύμφωνα καὶ μὲ περαιτέρω Βιβλικὰ χωρία (βλεπόμενα συντονισμένα μαζί) : «*καὶ ἀνέστη Ἡλίας..... ὁ καταγραφεὶς ἐν ἐλεγμοῖς εἰς καιροὺς κοπάσαι ὀργὴν πρὸ θυμοῦ, ἐπιστρέφει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱόν...*» Σοφία Σειράχ 48, 1–10. Καὶ «*.... λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεοσβίτην, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν Πατρὸς πρὸς υἱόν (: ἀνθρώπους), καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην*». Μαλαχίας 4, 4–5. Καί, τέλος, γιὰ τὸ Βιβλικὸ 50 νὰ ψηφίζεται στὴ μυητικὴ φράση «*ἔλεη β'* »; Διότι ὑπάρχομε μὲ τὸ ἔλεος τῶν ἐν χρόνῳ **δυὸ** Παρουσιῶν τοῦ Ἐξαγοραστή μας Ἀρνίου, καὶ λοιπὸν εἴμαστε τὸ ἔλεός Του, ἡ ἀνεκτὴ ζωὴ μας ἴσον τὸ ἔλεός Του. Διότι χωρὶς τὸ ἔλεός Του κρινόμενοι, ἔπρεπε νὰ εἴχαμε ἐξαλειφθῆ σὰν προδοτικὴ ράτσα ἀμαρτίας ποὺ ἡ ἐνοχὴ τῆς ἰσοῦται μὲ θάνατο, διότι στοὺς σύνολους ἀγίους οὐρανοῦς Του (ποὺ τμηματιδίῳ τους **κάπως** εἶναι καὶ ἡ γῆ Του τὴν ὁποία ἐμολύναμε προσωρινὰ) δὲν γίνεται ἀνεκτὴ καμία ἀγιοκτονία, καμία ἀντιστράτευση ἐναντίον τῆς Ἀγιότητος τοῦ Θεοῦ, καὶ λοιπὸν γι' αὐτὸ «*θψώνια ἀμαρτίας θάνατος*», καὶ «*χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις*». Ρωμαίους, 6, 23. Ἑβραίους 9, 22. **Διότι Νομοθεσία χωρὶς κυρώσεις δὲν εἶναι Νομοθεσία**, εἶναι ἄρνηση καὶ κατάργηση τῆς Νομοθεσίας. Καὶ ἡ Βίβλος εἶναι Νομοθεσία Ἀγιότητος καὶ τέλειαις πνευματικῆς ζωῆς ἀγάπης. Καὶ χωρὶς τέτοια Θεία Νομοθεσία ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπάρχουν ἀνθρωπόμορφα κρυπτοτέρατα, ὄχι Ἀνθρώποι. Γιατί λοιπὸν αὐτὸ τὸ Θεῖο ΕΛΕΟΣ ἐπανελημμένα ἱστορικά; Διότι ὁ Θεὸς τῆς Ἀγιότητος, ὁ Θεὸς ὁ «*Ἀγάπη ἐσεὶ*» καὶ «*Πνεῦμα ὁ Θεός*», ὁ ἀγιώτατα ἀγαποχαρῆς καὶ πνευματοχαρῆς καὶ ἀξιοχαρῆς Θεός, πατρικὰ φιλόανθρωπα «*βουλήθει ἀπεκύνησεν ἡμᾶς Λόγω*» (ἴσον Χριστῷ Υἱῷ Ἐσταυρωμένῳ Ἐξαγοραστῇ μας) «*ἀληθείας*» Του. Καὶ ἔτσι οἱ ἄνθρωποι, τουλάχιστο οἱ μετανοοῦντες ἄνθρωποι καὶ ἰσοβίως των ποιοῦντες «*καρποὺς ἀξίους μετανοίας*» ἐν Χριστῷ Κυρίῳ, ἀποκτοῦμε κατὰ δωρεὰν χάρη Του τὸ δικαίωμα στὴ ζωὴ, στὴν αἰώνια ζωὴ, στὴ μέλλουσα θέωση–μακαριότητα, κατ' ἀρχὴν τουλάχιστο. Ἰακώβου 1, 18. Ματθαίου 3, 8. Ἰωάννου Α', 4, 16. Ἰωάννου 4, 23–24. Λουκᾶ 3, 8.

Τὸ ἅγιο λοιπὸν φιλόανθρωπο νόημα ΕΛΕΟΣ τὸ σχετιζόμενο στὸν Βιβλικὸ ἀριθμὸ 50, ὑπάρχει τρεῖς κύριες φορές Ἀγιοτριαδικὰ στὴ Βίβλο.

Κάπως Πατρικά υπάρχει στο Λευϊτικό, κεφάλαιο 25, όπου ο ΄Ων καθιερώνει το ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟ έτος σαν άγιο έτος άφεσης, και τονίζει 4 φορές ότι το πεντηκοστό έτος έχει και είναι «*άφεσεως σημασία*» (των Έβδς-μήκοντα, στίχοι 10–13). Συγχρόνως ο Κύριος σαν Πατέρας τονίζει δυνατά τη φιλόστοργη σημασία της φιλελεύθερης άφεσης, ενώ συγχρόνως απαγορεύει κάθε μορφή τοκισμού και οικονομικής καταδυνάστευσης (στίχοι 17, 23, 36–38, 54–55), καταργώντας τη δουλεία ιδιαίτερα στο πεντηκοστό έτος. Κάπως φιλόχριστα ή Υικά τώρα, ή ψυχική έννοια της άφεσης, δηλαδή του έλέους, τονίζεται στον όχι τυχαία Ψαλμό ΠΕΝΗΝΤΑ όπου ο βασιληās–προφήτης Δαβίδ κάπως (όχι στην άμαρτία του βέβαια) προτυπώνει τον Βασιληά και Προφήτη Χριστό. Το «*έλεός σου με*» και το «*έλεος*», «*το μέγα έλεός σου*», είναι το φιλόανθρωπο γνώρισμα του ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΥ αυτού Ψαλμού που, ψυχικά τώρα πιά, προσεύχεται «*εξάλειψον το άνόμημά μου*» και «*πάσας τας άνομίας μου εξάλειψον*», και ακόμη πιο χαριστικά «*άπόδος μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου*» (δηλαδή του ΄Ιησου Χριστού σου). Και τέλος, κάπως σοφά πνευματικά τώρα πιά (μετά τη μετάνοια του Πεντηκοστού Ψαλμού), στις Πράξεις των Άποστόλων ο Κύριος τους παράγγειλε να περιμένουν μέχρι την από το Θεό προταγμένη ήμερα, την Πεντηκοστή, όποτε, «*λίψεσθε δύναμιν επελθόντος του Άγιου Πνεύματος επ' ύμās*». Τότε, την άγια μέρα Πεντηκοστή «*επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Άγιου*». Τότε μαζικά ιδρύθηκε ή πρώτη Χριστιανική Έκκλησία, εφαρμόζοντας μάλιστα άγια κοινοκτημοσύνη, άγια οικονομική έλευθερία πλήρη. Πράξεις 1, 3 έως 8. Πράξεις, κεφάλαια 1 και 2. Πράξεις 2, 44–47. Το Βιβλικό ΠΕΝΗΝΤΑ λοιπόν φιλόανθρωπα έξυμνει τον Άγιο Τριαδικό Θεό, τον συγχρόνως ΕΝΑ ΥΠΕΡΤΑΤΟ Παντοκράτορα ΄Οντα, όπως σύντομα προειπώθη, δεδομένου ότι οι τρεις κύριες φορές όπου φαίνεται σημαντικός ο αριθμός 50 στη Βίβλο (Λευϊτικό 25, Ψαλμός 50, Πράξεις, κεφάλαια 1 και 2) συντονίζονται σε μιάν άρμονική θεά ΕΝΟΣ φιλόανθρωπου Άγιοτριαδικού ΄Οντος, Πατρός και Υιού και Άγιου Πνεύματος, κάπως.

Σαν μιá περαιτέρω λακωνική νύξη μπορεί να είπωθη ότι πιθανώτατα και ο έσχατος 360χρονος καιρός (1940–2300) έχει κάπως, επίσης κι' αυτός, τέτοιαν Άγιοτριαδική θεά, ή τρεις φάσεις, σε ειδικούς προορισμένους χώρους, χρόνους, δράση : (α) πρώτα του Πατρός, με τους όδοποιούς δούλους Του της Άποκάλυψης (που κάπως αντιστοιχοϋν στο προειπωμένο «*πενήντα*» του Λευιτικού, κεφάλ. 25), (β) ύστερα του Υιού αυτοπροσώπως Του (πνευματικώτερα συγχωροϋντος τις άμαρτίες στους μετανοοϋντες, και χαρίζοντας άνώτερην αγαλλίαση σωτηρίας σ' αυτούς, σχετιζόμενα κάπως προς τον της μετάνοιας και έλέους, Ψαλμό «*πενήντα*»), και (γ) τέλος του Άγιου Πνεύματος (κάπως αντιστοιχοϋντος, όχι άκριβώς βέβαια, προς τη Θεία σοφία και δύναμη που τη θεοταγμένη μέρα

«Πεντηκοστή» πλημμύρισε με πνευματική εύλογία τούς Ἀποστόλους και κατόπι τούς πιστούς Του). Συντονιστικά βλεπόμενες (και προς έαυτές και προς τή Βίβλο) οί έσχατολογικές Προφητείες τής Ὀρθοδοξίας συνεχίζουν και προωθοῦν τίς έσχατολογικές Προφητείες τής Βίβλου, και πλαγιοφωτίζουν τò τοπίο τοῦ έσχατου καιροῦ κρυπτικά μὲν αλλά πλουσιοπάροχα, και πάντως επικίνδυνα ἐνεκα ὑποκειμενικῆς εύκολίας προς παρερμηνεία, κατ' ἀρχήν ανθρώπινα. [Για νά εξαρθῆ προς δόξα Του ἡ ἀλήθεια τοῦ ἐξηγηθέντος ἐδῶ ἱεροῦ δεδομένου «18000 π. Χ.», ἄς γνωσθῆ ὅτι αὐτὸ δὲν ἀνάτειλε σάν ἀποτέλεσμα ἐπαγωγικῆς ἢ συγκριτικῆς μελέτης· ἀλλά ἐλεήθηκε προς τόν γράφοντα πηλὸ ἄμεσα ὑπερβατικά, με ἐσωτερική σκευοφωνή, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν ἀκόμα ὁ δοῦλος χόρτος ἦταν τελείως ἀνήξερως συναφῶς].

3. Τὸ Οὐρανοσήμαντο ἔτος 1962 μ. Χ.

Πνευματοχαρὲς ὕψος μαθηματικῶν στῆ Θεοεξάρτητη Ἱστορία.

Πρόκειται για ἕνα ἀγίας ἀπλότητα ὕψος, ἀπέριττο ὕψος, εύκολονόητο. Δυστυχῶς ὁμως, ἡ κατὰ πέντε περίπου φορές σμίκρυνση τῆς ὅλης αὐτῆς πνευματικῆς ἐργασίας (για νά μπορέση νά γίνῃ ἡ παροῦσα συντομώτατη περίληψη), τῆ ζημιώνει φοβερά, ἐνῶ, ἀφετέρου, τῆ βελτιώνει ἐπίσης.

Τὸ 1962 συνέβη ἕνα ἐπιστημονικά διαπιστωμένο γεγονός. Στὶς 3 Φεβρουαρίου 1962 (ῶρα τρίτη πρωϊνῆ) ἄρχισε ἕνα οὐράνιο φαινόμενο με φάσεις, και τέλειωσε τὴν 5 Φεβρουαρίου, ἀφοῦ βάσταξε ἕνα τριήμερο. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ καλεῖται «σύνδεση» (CONJUNCTION) τῶν πλανητῶν, και σημαίνει τὴν ὁρατῆ σύμπτωση μερικῶν πλανητῶν σὲ ἕνα θαυμάσια λαμπρὸ φαινόμενο. Ἀνάλογο ὑπερσπανιώτατο φαινόμενο συνέβη και πρὶν δυὸ χιλιετίες περίπου, και σχετίζεται με τὸ λαμπρότατο ἀστέρι τῆς Βηθλεὲμ τὸ ὁποῖο «οἱ μάγοι με τὰ δῶρα» (οἱ εύσεβεῖς και μνημένοι ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) ἤξεραν βαθυσήμαντα. «Ἴδου μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν»... «λέγοντες· ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ και ἤλθομεν προσκυνῆσαι Αὐτῷ». (Ματθαίου 2, 1-6). Ἀλλά σχετίζονται πραγματικά αὐτὰ τὰ δυὸ οὐράνια φαινόμενα ποῦ τὰ χωρίζουν δυὸ χιλιάδες χρόνια; Καί ἦταν τὸ ἀστέρι τῆς Βηθλεὲμ ἀληθινὰ μιὰ σύμπτωση ἢ «σύνδεση» πλανητῶν; Στῆς ἐφημερίδας «Καθημερινῆς» (Ἀθηνῶν) τὸ φύλλο τῆς 2.1.1959, και «Ἐλευθερίας» 25.12.1963, ὁ ἀστρονόμος κ. Κ. Χασάπης, ἐξετάζοντας τὸ πρόβλημα σάν ἐπιστήμων ἀστρονόμος, ἀπαντᾷ καταφατικά. Ἐδῶ τώρα (ταπεινὰ λέγεται, κι' ἄς προκαλέση μειδιάματα ἢ χλεύη), με ἀνοχή και βοήθεια τοῦ Κυρίου τὸ «σημεῖον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ», «τὸ σημεῖον τοῦ Ἰω-

να» (Ματθαίου 12, 39. Μάρκου 8, 11—12. Λουκά 11, 16—30), θά εξετασθῆ μνητικά πρὸς δόξα τοῦ φιλόανθρωπου Κυρίου τῆς Ἱστορίας.

Μετὰ τὶς παραπάνω Βιβλικές περικοπές γιὰ τὸ ἄστρο τῆς Πρώτης Παρουσίας Του, ἄς ἀκολουθήσουν οἱ (πιθανώτατα συναφεῖς) μεταχριστιανικὲς Προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας γιὰ τὸ ἄστρο τῆς Δεύτερης Παρουσίας Του, καὶ εἰδικά γιὰ τὸν πανεξουσιοδοτημένο προ-ὄδοποιό Του Ἰωάννη: «... Ἀποκαλυφθήσεται δὲ οὕτως· φανήσεται γὰρ ἄστηρ ἡμέρας τρεῖς, καὶ νυκτὸς ἑσρας γ' μέσον τῆς πόλεως ἕω τῆς μητρὸς τοῦ Ὑψίστου. Ὁ δὲ ἄστηρ οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν πλανητῶν, ἀλλ' ἢ ὡς ἐμφαίνει εἰς τὴν σωτήριον γέννησιν τοῦ Χριστοῦ». Χρησμός Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, αὐτοκράτορα στὸ Βυζάντιο (886—912 μ. Χ.), Πατρολογία MIGNÉ τόμος 107, σελ. 1141—1148, καὶ προεπιωμένο βιβλίον Κ. Τσαταλοῦ, σελ. 49, 50. «ἕω» σημαίνει χάραμα τῆς μέρας (ὄχι ἀκόμη ἢ ἴδια ἢ μέρα, ἀλλὰ λίγο καιρὸ πρότερά τῆς, πιθανῶς). Ἡ δὲ ἡμέρα «μητρὸς τοῦ Ὑψίστου» εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς Παναγίας στὶς 25 Μαρτίου. Πολὺ πιθανῶς ὁ χρησμός αὐτὸς σημαίνει δύο πράγματα (α) τὸ φαινόμενο τῆς «συνόδου» τῶν πλανητῶν τὸ Φεβρουάριον 1962, καὶ (β) ἓνα φαινόμενο εἰδικῆς οὐράνιας Θεοσημίας πού θά συμβῆ ὅπως αὐτὸ περιγράφεται [στὸ 1970—1971, θά δοῦμε], διότι συχνά οἱ προφητεῖες ἔχουν πολλαπλὴν σὲ χώρους καὶ χρόνους ἐφαρμογή.

Ἄλλὰ, μὲ ἐπιστημονικὰ κριτήρια, ἔχουν βᾶσιμον κύρος οἱ Προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας; Αὐτὸ τὸ βασικὸ ἐρώτημα θά εξετασθῆ πειραματικά, χωρὶς ὁποιαδήποτε προκατάληψη. Πρῶτα θά εξετασθῆ ὁ συναφὴς ἀριθμὸς—ὁρόσημον 1962. Τὸ ἔτος—ἀριθμὸς 1962 ἀναλύεται (ἀπόλυτα ἀλληλένδετα) σὲ 1000 καὶ 962. Τὸ μὲν 1000 εἶναι τοῦ Κυρίου (Πέτρου Β', 3, 8) ὅπως μνητικά τὸ δηλώνει καὶ ἡ ἴδια ἢ λέξις «Κυρίου» τῆς ὁποίας τὰ ἕξ γράμματα ψηφίζουν (ἀθροιζόμενα) 1000 μονάδες, τὸ δὲ 962 ἀναφέρεται στὰ ἀλληλένδετά του χίλια ἔτη ὅπως (Πέτρου Β', 3, 8 πάλι) μνητικά τὸ δηλώνει ἡ ἴδια ἢ φράσις «χίλια ἔτη» τῆς ὁποίας τὰ ὀκτώ γράμματα ψηφίζουν (ἀθροιζόμενα) 962 μονάδες. Τὸ 962 (πὺν συντομευμένο σημαίνει τόσο 1962, ὅσο καὶ 19962 μετρώντας ἀπὸ τὸ 18000 π.Χ. ὅπου ἡ μνητικὴ σύνδεση μὲ τὸ 18000 π.Χ. ὑποσημαίνεται μὲ τὴ φράσις «ΩΝ αἰῶνας 50» τῆς ὁποίας τὰ γράμματα σὺν τὸ 50 ψηφίζουν 1962 μονάδες, καὶ ὅπου «αἰῶνας 50» σημαίνει «καιροὺς 50» δηλαδὴ χρόνια 360X50 ἴσον 18000 χρόνια), τὸ 962 λοιπὸν σὲ καθαρὰ μαθηματικὰ ἀναλύεται στὸ ἕξις κόσμημα τῆς τέταρτης δύναμης (τῆς τετρακτύος τῆς ἱερῆς, πὺν συμβολίζει τὴν ἐνωμένην σὲ χώρους καὶ χρόνους δράση, δηλαδὴ τὸν χωρόχρονον μὲ τὶς τέσσαρις διαστάσεις, κάπως): $962 = 3^4 \text{ σὺν } 4^4 \text{ σὺν } 5^4$, ὅπου πάλι εἶναι παρόντες οἱ τρεῖς βασικοὶ ἀριθμοὶ 3, 4, 5, τοὺς ὁποίους εἶδαμε στὸν ἱερὸ ψυχογονικὸ κύβον $3^3 \text{ σὺν } 4^3 \text{ σὺν } 5^3$ ἴσον 6^3 ἴσον 216, τῆς Πρώτης Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ τότε στὴν τρίτη δύναμη, ὄχι ἀκόμη στὴν ὀλοκληρώνουσα, καὶ ἐκκαθαρίζουσα, τέλεια δύναμη τοῦ 4. Λοιπὸν

3⁴ σύν 4⁴ σύν 5⁴ ἴσ ο ν 81 σύν 256 σύν 625, ἴσον 962. Τὸ καταπληκτικὸ εἶναι ὅτι οἱ ἴδιοι τρεῖς βασικοὶ ἀριθμοὶ 3, 4, 5, (ἡ ἀνάλυση τοῦ Βιβλικοῦ ἀριθμοῦ 12), με ἀπλούστατους συνδυασμοὺς Βιβλικούς μαζί καὶ ἀρχαιοελληνικούς, θεμελιωδῶς ἐξηγοῦν κάπως, καὶ ἀπλοποιοῦν, τὴ σχεδὸν λαβυρινθώδη ἀριθμολογία τῶν σὲ ἠλεκτρόνια μονάδων στὸν ἀτομικὸ πυρῆνα τῆς ὕλης (μάζες μεσονίων), ἔτσι κάνοντας κοινὰ θεοεξάρτητες τόσο τὴ μυστικὴ πορεία τῆς Ἱστορίας ὅσο καὶ τὴ θεμελιώδη δομὴ τῶν συμπάντων κόσμων στὴ φύση. Ἡ παροῦσα ὅμως συντομώτατη περίληψη δὲν χῶρει τέτοιαν ἐνδιαφέρουσα ἐπέκταση, πολυσέλιδη καὶ φυσικοεπιστημονικά ἐμβαθύνουσα στὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις γιὰ τὸ σύμπαν.

Στὸν ἀριθμὸ-χρόνο 1962 ψηφίζονται ἀθροιζόμενα τὰ γράμματα, μιᾶς-μιᾶς ξεχωριστά των, τῶν ἐπόμενων μνητικῶν φράσεων καὶ λέξεων: (α) «*χίλια ἔτη Κυρίου*» (τὸ προειπωμένο), (β) «*μυστήριον Θεοῦ, ὄριον*», (δηλαδὴ τὸ 1962 Θεοχαράζει ὀρόσημο ἐνάρξεων Θείων ἀποκαλύψεων τοῦ φιλάνθρωπου Σχεδίου Του γιὰ τὴ συντέλεια τῆς ὀδαμικῆς-ἀμαρτωλῆς Ἱστορίας), (γ) «*ὩΝ αἰῶνας 50*» (τὸ προειπωμένο), (δ) «*ἄγει ρήματι Θεοῦ Κυρίου*» (Ἑβραῖους 11, 3, «*κατηρτίσθαι τοὺς αἰῶνας ρήματι Θεοῦ*»), (ε) «*ἀγιότητος Κυρίου*» (Ἑβραῖους 12, 10, μοναδικὴ φορά ὅπου στὴν Καινὴ Διαθήκη ἀναφέρεται ἡ λέξη «*ἀγιότης*», ὅπου οἱ στίχοι 4–17 με ἠγετικὸ κέντρο τους τὴ Βιβλικὴ φράση «*ἀγιότης Αὐτοῦ*», δηλαδὴ «*ἀγιότης Κυρίου*», ὑποσημαίνουν περιληπτικὰ μνητικὰ καὶ τὸ τί κοσμοϊστορικὰ ἱστορικὰ θαύματα θὰ ἀκολουθήσουν τὸ χρόνο-σταθμὸ 1962), (στ) «*σημεῖον Ἰωνᾶ ὑπομονή*», ἀλλὰ καὶ «*σημεῖον Ἰωνᾶ ΙΗ. ΧΡ.*» (Ματθαίου 12, 39. Μάρκου 8, 11–12. Λουκᾶ 11, 16–30), ὅπου ἡ διπλῆ αὐτὴ ὄψη τῶν δύο αὐτῶν φράσεων σχετίζεται ἄμεσα ἀντίστοιχα με τὴν ἄλλη διπλῆ ὄψη τοῦ Βιβλικοῦ «*50*» τοῦ ἤδη ἐρμηνευθέντος διπλᾶ σὰν ἀφενὸς «*ἡ δίκη*» καὶ ἀφετέρου «*ἐλέη β'*», καὶ σημαίνοντος ὅτι ὁ Κριτὴς θὰ δικάσῃ καὶ ἐλεήσῃ..., (ζ) «*μάγων ἀστὴρ βασιλείας*», καθὼς καὶ «*μάγων ἀστὴρ ρήματι*», δηλαδὴ ρήματι Θεοῦ. Καὶ γιὰ μὲν τὸν ἔλεον = «*γυνὴ ἐλέου Κυρίου*» ψηφίζει 461 σύν 510 σύν 1000=1971, γιὰ δὲ τὴ δίκη=«*Κύριος συντελεῖ κρίμα*» ψηφίζει 800 σύν 1000 σύν 171=1971. «*Κυρίου γυνή*» (1461), ἡ Ὁρθοδοξία.

Ἄλλὰ με ποιοὶ ἐπιστημονικό, ἢ ἔστω φιλεπιστημονικό, δικαίωμα ἐνεργοῦνται ψηφισμοὶ λέξεων καὶ φράσεων με ἰσχυρισμοὺς μνητικῆς ἀνάγνωσῆς των καὶ συσχέτισῆς των με Βίβλο καὶ Ἱστορία; Ὁ ψηφισμὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου ποὺ εἰσηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψη 13, 18, εἶναι μονάχα μιὰ ἀπλὴ νύξη, συναφῆς. Στους ἀρχαίους Ἑλληνας ὑπάρχει τέτοιο μυστικὸ μνητικὸ σύστημα: π. χ. μιὰ Πυθαγόρεια τετρακτὺς ἱερῶν ψυχογονικῶν κύβων Πυθαγόρειων, δηλαδὴ 4X 216 ἴσον 864, ὄχι τυχαῖα ἰσοῦται με τὸ ὅσο ἀκριβῶς ψηφίζει τὸ ἴδιο τὸ ὄνομα «*Πυθαγόρας*»· καὶ ἐπίσης ὄχι τυχαῖα τὸ κύριο ἔργο «*Μέγας Διάκοσμος*» τοῦ γίγαντα Δημόκριτου, πανθειστὴ καὶ ὄχι ἄθεου, ψηφίζει

κι' αὐτὸ 864 μονάδες, ὅσο καὶ ἡ ἐξελληνισμένη λέξη «*Ἱερουσαλήμ*», καὶ «*Κύριος ἀλήθεια*», καὶ «*ἀγίων*», κλπ., ὄχι τυχαῖα, διότι, ἐπιπρόσθετα, ὁ ἀριθμὸς 864 εἶναι ἓνα μεγάλο ἀριθμολογικὸ κλειδί. Ἐπίσης καὶ ὁ σκοτεινὸς Ἡράκλειτος σὲ ψηφισμοὺς ἀναφέρεται κι' αὐτός, κρυπτικώτερα ὁμως, στὸν ἴδιον ἀριθμὸ 864. Ἐνα ζευγάρι [Σοφία Σειράχ 42, 24—25] 864 σὺν 864 ΙΣΟΝ Ι2ΧΙ2ΧΙ2 ΙΣΟΝ ὁ Βιβλικὸς κυβισμὸς τοῦ 12 ΙΣΟΝ ἡ βάση 1728 στὴν ἐμψυχη πόλη τῆς Θέωσης, ΙΣΟΝ τὸ ἐμψυχο τεῖχος-θεμέλιο τῆς τῶν Βιβλικῶν Ι2ΧΙ44=1728 πηχῶν. Ἀποκάλυψη 21, 16 καὶ ξανά 21, 14 καὶ 17. «*Ἱερουσαλήμ ἀγίων*» ψηφίζει 864 σὺν 864=1728. Καὶ αὐτὸ τὸ 1728 σὺν «*ἁρμονία Κυρίου*», ἦτοι σὺν 1272, ΙΣΟΝ 3000, ΙΣΟΝ «*Φῶς δυνάμεως*» (1500 σὺν 1500). Καὶ «*θαῦμα ψυχῶν*»=451 σὺν 2550=3001. [μ. Χ. 301], ἡ ἀρχὴ τῆς Ὀγδόης ἢ Κυριακῆς ἡμέρας—χιλιετίας]. Ἐδῶ ὁμως μᾶλλον θὰ προτιμηθῆ νὰ γίνῃ μνεῖα ἀπὸ Προφητικὴ πηγὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, συντομευμένα, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθῆ τὸ προειπωμένο βασικὸ ἐρώτημα.

Λοιπὸν ὁ ἅγιος καὶ προφήτης Ἀγαθάγγελος, κεφάλαια 6 καὶ 9, σελίδες 21 ἕως 25 καὶ σελ. 29 τοῦ συναφοῦς κώδικος 59 στὴν Ἀγιορειτικὴ Μονὴ Ζηροποτάμου, κρυπτικὰ προφητεύει γιὰ τὸν ἔσχατο καιρὸ ὅπου καὶ ἡ Β' Παρουσία τοῦ Κυρίου, τὰ ἐξῆς ἐναρμονιζόμενα μὲ τὶς λοιπὲς μεταχριστιανικὲς προφητεῖες τῆς Ὀρθοδοξίας: «*Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ τέκνον οὐκ ἔξει ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρου (δηλαδὴ δὲν θὰ εἶναι Ἕλληνας), καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Ἀυγούστου ὄψει τὴν δυναστείαν χρονίζουσαν (οὔτε θὰ εἶναι Ρωμαῖος). Ὁ τρομερὸς αἰὼν (ἐκεῖ κοντὰ στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα) προσοίσει τὸν ΧΡΥΣΟΩΔΕΚΑΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ. Ἐπειτα ρεύσει μέλι καὶ γάλα κατὰ πάντα. Κοπάζουσιν αἱ ζάλαι καὶ ὀλοπληροῖ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ἔτη, βασιλεύσει γαλήνη, ἡ ἀλήθεια θριαμβεύσει καὶ ὁ Οὐρανὸς χαρήσεται τῇ ἀληθείᾳ δόξη... Ἀνυψωθήσεται ἡ Ὀρθόδοξος Πίστις καὶ σκιρτήσεται αὐτὴ ἐξ Ἀνατολῆς πρὸς Δυσμὰς, ἵνα μακαρίζεται». (Τὸ τελευταῖο προφητεύεται καὶ σὰν «*ἔνωσις ὀρθοδόξων λαῶν μετὰ τῆς Γερμανίας*» στὶς λοιπὲς προφητεῖες τῆς Ὀρθοδοξίας. Προφητεία ἀνώνυμη στὸ 1053 μ. Χ. Σελίδες 40, 41 τοῦ προειπωμένου βιβλίου τοῦ Κ. Τσαταλοῦ). «*Ὁ μονοσύλλαβος ΧΡΥΣΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ... ανψ. Ὁφθήσεται εἰρήνη ἐπὶ τῆς γῆς... ἔπειτα θὰ θριαμβεύσῃ ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία*». Λοιπὸν τὸ μὲν «*ανψ*» ψηφίζει 1 σὺν 400 σὺν 700, ὅπου τὸ κρυπτικὸ ψ 700 σημαίνει ΧΡ. (ΧΡΙΣΤΟΣ) ποὺ ψηφίζει κι' αὐτὸ 700, ἔτσι ποὺ ἡ τὸν ΒΑΣΙΛΗΑ ἀφορῶσα φράση-ἀριθμὸς διαβάζεται «*Ι ΟΙΝΟΣ ΧΡ.*», (σημαίνοντας, Ἕνας ζωοποιὸς Οἶνος: ὁ Χριστός), ποὺ ἀκριβῶς ψηφίζει 1 σὺν 400 σὺν 700, ὅπως καὶ τὸ πρὶν κρυπτικὸ «*ΑΥΨ*». Τὸ δὲ συναφὲς «*μονοσύλλαβος χρυσὸς ἀριθμὸς*», ἀφορᾷ τὴν ἰσόποση καὶ ἰσονότη μνητικὴ συλλαβὴ «*ΑΥΧΡ*» (ἰσόποση τοῦ προφητευμένου στὸν Ἀγαθάγγελο «*ΑΥΨ*») ψηφιζόμενη ὅπως εἶδαμε ἰσόποσα, καὶ σημαίνουσα «*ΑΥ. ΧΡ.*», δηλαδὴ «*ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΧΡΙ-**

ΣΤΟΣ», δηλαδή παγκόσμιος βασιλιάς ὁ Χριστός, στή Χριστοκρατική Β' Παρουσία Του τότε. Πότε; Τὸν χρονικὸ ἀριθμὸ-ἔτος αὐτοῦ τοῦ «πότε», δηλαδή τῆς Δεύτερης Παρουσίας τοῦ Κυρίου, τὸν λέγει κρυπτικὰ σὲ ψηφισμό τῆς ἢ **δυσὸς φορές** λεγόμενη μνητική φράση τῆς προφητείας «ΧΡΥΣΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ» ψηφίζουσα μονάδες 1570 σὺν 430 ἴσον 2000, [ὅσο ψηφίζει καὶ τὸ ταυτόσημο «ΧΡΣΤ. Κύριος» 1200 σὺν 800=2000], σημαίνοντας τὸ τέλος τοῦ αἰῶνα μας, 2000 μ. Χ. (Πέτρου Β', 3, 8, προφητεύει **δύο χιλιετίες** μεταχριστιανικὲς μέχρι τὴν Β' Παρουσία Του), τὸ ὁποῖο ἔτος εἶναι καὶ τὸ ἀκριβὲς τέλος τῆς δευτέρης μυριάδας (20000) ἔτων χρονολογώντας ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ., δηλαδή ἀπὸ τὸ «ΠΕΝΗΝΤΑ ΚΑΙ ΡΟΙ» πρὸ Χριστοῦ. [Ὅσο ἀφορᾷ τὴ λέξη «δωδέκατο» (χρυσοδωδέκατο) ποῦ ἄμεσα σχετίζεται μὲ ἄλλων προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τὴ δωδεκάχρονη (πρὸς τιμὴ τοῦ 12) παράταση τῆς βασιλείας τοῦ πρώτου δούλου τῆς Ἀποκάλυψης, μετὰ τὸν ἐκούσιο μαρτυρικό του θάνατο στὴν Ἱερουσαλήμ, εἶναι ἓνα δεδομένο ἀπαγορευμένο γιὰ ἀνακοίνωση]. «Κυρίου καιρὸς δεκτὸς» ψηφίζει 1000 + 1000 = 2000. Ἡσαΐα 49,8. Κορινθίους Β' 6,2. Ὁ δὲ «**χρυσὸς ἀριθμὸς Κυρίου**» ψηφίζει καὶ εἶναι 3000 (μ. Χ.), ὅσο καὶ «**χρυσὸς νόμος Κυρίου**».

Γυρνώντας τώρα στὸ προρρυθμισμένο ἀπὸ τὸν Κύριο τῆς Ἱστορίας ἔτος 1962, χρονολογούμενο καὶ σὰν 19962 (ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ.), ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθη ἱερὴ θέα στὰ καθαρὰ μαθηματικὰ αὐτοῦ τοῦ λυτρωτικὰ κοσμογονικοῦ ὁρόσημου 19962. Λοιπὸν, νὰ τώρα τὸ Χριστοκεντρικὸ, φιλόανθρωπο αὐτὸ κόσμημα* :

$$(3^2 + 4^2 + 5^2) \times [(3 + 4 + 5)^2 + (3^3 + 4^3 + 5^3)] \text{ σὺν} \\ \text{σὺν } [(3,1416 \times 318,33) + (3^4 + 4^4 + 5^4)] = 19962.$$

* Σ' αὐτὴ τὴν ἱστοριοκράτειρα (ἴσον Χριστοκεντρικὰ ντετερμινιστική) ἐξίσωση τῶν εἴκοσι τελευταίων χιλιετηρίδων, οἱ παρενθέσεις (α) καὶ (β) δίνουν ἄθροισμα $50 + 216 = 266$, ὅσο ψηφίζει ἡ μνητικὴ λέξη «Ἑλλάς». Ἡ Ἑλλάδα, ὅπως φανερῶναι ἡ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα πρωτογραμμὴν Καινὴ Διαθήκη, [Ἰωάννου 1β', 20, 23, 24, 28, καὶ Παύλου, πρὸς Ρωμαίους α', 14, 16, β' 9, 10, γ' 9, καὶ Α' Κορινθίους α', 24] εἶναι ἰδιαίτερα ὑπηρετικὸ ὄργανο τοῦ Κυρίου. Λόγου χάρι οἱ μεταχριστιανικὲς προφητείες, ποῦ κρυπτικὰ συνεχίζουν τὴν Πάτρια Ἀποκάλυψη πρὸς τὸν Ἰωάννη, δίνονται στὴν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα ἡ ὁποία ἔτσι εἶναι ὁ μεταχριστιανικὸς προφήτης τοῦ Κυρίου: «Ἑλλὰς Κυρίου» ψηφίζει ὅσο καὶ «προφήτης», 1266 μονάδες, ὅσο τὸ ἄθροισμα τῶν τῆς ἐξίσωσης παρενθέσεων (α) + (γ) + (δ), δηλαδή, $50 + 216 + 1000 = 1266$. Οἱ παρενθέσεις (β) + (γ), δηλαδή $144 + 216 = 360$, ἡ ἓνας ἀγνιστικὸς Βιβλικὸς καιρὸς, εἶναι τὰ ἀγνιστικὰ χρόνια ποῦ ἀκριβῶς μεσολαβοῦν ἀπὸ τὸ σβῆσιμο τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς αὐτοκρατορίας Τραπεζοῦντος στὸ 1461 μέχρι τὴν προρρυθμισμένη παλιγγενεσία τῆς Ἑλλάδας στὸ 1821, ἢ, $1461 + 350 = 1821$. Ὁ πρώτος χρόνος ἐναρξῆς αὐτοῦ τοῦ 360χρονου καιροῦ, δηλαδή ὁ χρόνος 1462, εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν παρενθέσεων (β) + (δ) + τὸ Βιβλικὸ 318, δηλαδή $144 + 1000 + 318 = 1462$. Στὸ 1821 προσθέτοντας μισὸ «καιρὸ» ἢ 180 χρόνια προκύπτει 2001 μ. Χ., ὁ πρώτος χρόνος τῆς εἰκοστῆς πρώτης χιλιετίας (ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ.), ἡ τῆς Πυραμίδικὰ ἑβδόμης ἡμέρας-χιλιετίας, ἡ τῆς μεταχριστιανικὰ τρίτης ἡμέρας-χιλιετίας.

Οι άπαρτίζοντες τὸ στολίδι ἀριθμοὶ εἶναι : (α) τέσσερις φορές ἡ βασικὴ τριάδα 3, 4, 5, (β) ὁ π 3,1416, καὶ (γ) ὁ Βιβλικὸς ἀριθμὸς 318,33 (στὴν κάποια ἀκρίβειά του. Γένεση 14, 14). Ἀπὸ τὶς πέντε παρενθέσεις τῆς ἐξίσωσης, ἡ πρώτη δίνει τὸ περίφημο Βιβλικὸ ΠΕΝΗΝΤΑ (50), ἡ δευτέρη τὸν τῆς ἀγιότητος (συμμετοχῆς στὴ θεϊότητα) ἀριθμὸ 144, Ἀποκάλυψης 21, 17, καὶ Ἰεζεκιήλ 43, 16, ὅπου τὸ 144 ἀναλύεται σὲ 12X12. Ἡ τρίτη παρένθεση δίνει τὸν ἱερὸ ψυχογονικὸ κύβο 216 ἢ 6³. Ἡ τέταρτη παρένθεση δίνει τὸν ἀριθμὸ χίλια, δηλαδὴ τὴ χιλιετία στὴν Ἱστορία, μὲ πολὺ ἀρκετὴ προσέγγιση γιὰ τὴν προρρυθμιστὴ τῆς Ἱστορίας. Ἡ πέμπτη ἢ τελευταία παρένθεση δίνει τὸν ἤδη προειπωμένον ἀριθμὸ 962. Οἱ δευτέρη καὶ τρίτη παρένθεση μαζί ἀθροιζόμενες δίνουν 144 σὺν 216 ἴσον 360 ἴσον ὁ Βιβλικὸς 360χρονος **Καιρὸς**. Οἱ πρώτη καὶ δευτέρη καὶ τρίτη μαζί παρενθέσεις δίνουν τὰ προχριστιανικὰ 18000 χρόνια, ἐνῶ οἱ τέταρτη καὶ πέμπτη παρενθέσεις μαζί δίνουν τὰ 1962 μεταχριστιανικὰ χρόνια. Καὶ τὸ γενικὸ σύνολο εἶναι ὁ ἀπὸ τὸ 18000 π. Χ. χριστοκεντρικὰ προρρυθμισμένος ἀριθμὸς-χρόνος 19962, δηλαδὴ τὸ Θεοσωτήριον ὄροσημο-ἔτος 1962 μ. Χ. Παρενθετικὰ ἄς εἰπωθῆ συντομώτατα, μιὰ κι' ἐγινε λόγος γιὰ τὸν π 3,1416 καὶ γιὰ κύκλο 6000 ἐτῶν (ἀπὸ τὸ Πυραμιδικὸ 4000 π. Χ. μέχρι τὸ Χριστιανικὸ 2000 μ. Χ. ἴσον 6000 χρόνια), ὅτι αὐτὸς ὁ κύκλος 6000 διαιρούμενος διὰ τοῦ π 3,1416, καὶ μὲ πηλίκα ἐφαρμοζόμενα πάνω στὴ μεταχριστιανικὴ Ἱστορία χριστοκεντρικὰ πρὸς τιμὴ τοῦ Κυρίου Χριστοῦ, δίνει τὸν ἀριθμὸ-χρόνον 1910 μ. Χ. ἀπὸ ὅπου ἀρχίζει ἡ κοσμοϊστορικὴ ἑννεάδα ἀπὸ καὶ 1910 μέχρι καὶ 1918 [καὶ ἄλλα τρία χρόνια ποὺ συμπληρώνουν δωδεκαετία μέχρι τὸ 1921· ἐπίσης καὶ 1910 ἕως 1922]. Διαιρώντας αὐτὸ τὸ 1910 διὰ 3 βρῖσκομε 636,66. Πάλι μεταχριστιανικὰ ἐφαρμοζόμενο, αὐτὸ τὸ 636,66 ἀφορᾷ τὶς μάχες Γιαρμουκ καὶ Καρδειςίας ὅταν ἱστορικὰ προρρυθμισμένα ἐπῆλθε «**Θεῖα μάστιξ**» τῶν Μωαμεθανῶν ἐναντίον τῶν ἀμαρτωλῶν αὐτοκρατοριῶν Βυζαντινῆς καὶ Περσικῆς. «**Θεῖα μάστιξ**» μυητικὰ ψηφίζει τὸν ἀριθμὸ 636. Στὸ 636,66X2 ἴσον 1273 ἀριθμὸ-ἔτος ἀνακύπτουν ἐνοποιοῦμενοι (κάπως) οἱ Γερμανοὶ σὲ μιὰ δυναστεία ποὺ βίασταξε μέχρι τὸ 1918. Ἡ λέξι «**κραταίωμα**» (τόσο θυμητικὴ τοῦ Ράιχ, κράτους) ψηφίζει 1273, καὶ δὲν εἶναι ἀσχετὴ μὲ τὴ μελλοντικὴ ἀγία Χριστοκρατικὴ ἐνοποίηση τῶν ὀρθοδόξων λαῶν μὲ τὴ Γερμανία, ὅπως προβλέπουν οἱ προφητεῖες. Καὶ τέλος τὸ 636,66X3 ἴσον 1910 ἀριθμὸς-ἔτος, ψηφίζεται «**ἔτος κρίσεως**» (κρίσιμης δίκης δηλαδὴ ποὺ ἀρχίζει). Μόνη ἡ λέξι «**κρίσεως**» ψηφίζει τὸν τοῦ Δανιήλ 12, 12 ἑσχατοκαιρικὸ ἀριθμὸ 1335, τὸ «**μακάριο**» ἔτος ποὺ μετρίεται ἀπὸ τὸ προειπωμένον 636 καὶ λοιπὸν δίνει τὴν πλησιέστατη χρονολογία 636 σὺν 1335 ἴσον 1971 μ. Χ. Γιατὶ τὸ 1910 ἔτος (ἐναρξῆς) κρίσεως; Διότι 1910 καὶ 390 ἴσον ἀκριβὲς τέλος τοῦ ἑσχατοῦ καιροῦ, 2300 μ. Χ. Καὶ γιὰτὶ 390 χρόνια ἡ διάρκεια τῆς ἐπεμβαίνουσας

Θεοδικίας; Διότι έτσι λέγει ἡ Βίβλος, Ἰεζεκιήλ 4,5—6, «ἔθεσα τὰ ἔτη τῆς ἀνομίας αὐτῶν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΣ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ἡμέρας». 390 ἴσον 10X39, ἢ, 10 ἐπὶ «παρὰ μίαν τεσσαράκοντα», τιμωρητικά ἀγνιστικά, ὅπου ὁ Πυθαγόρεια «τέλειος» ἀριθμὸς «10» ὁ δεκαπλασιάζων στὸ δεκαδικὸ ἀριθμητικὸ σύστημα, ἀναφέρεται ἰδιαίτερα στὴ Βίβλο σὰν ἀγνίζων ἀριθμὸς, «δεκαπλασιάσατε ἐπιστραφέντες ζητῆσαι Αὐτόν, ὃ γὰρ ἐπαγαγὼν ὑμῖν τὰ κακὰ ἐπάξει ὑμῖν τὴν αἰώνιον εὐφροσύνην μετὰ τῆς σωτηρίας ἡμῶν». Βαρούχ, 4, 30, τῶν Ἑβδομήκοντα. «Ὁ ἐρχόμενος ΧΡ.» ψηφίζει 1910 μονάδες, ὅσο ἀκριβῶς (1910) καὶ ἡ φράση ὅπου ὁ Κύριος ὀρίζει τὸν ἑαυτό Του νὰ εἶναι «ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός», στὴν Ἀποκάλυψη 22, 16.

Καὶ γιὰ νὰ φτάνουμε στὸ 2300 μ. Χ., μετὰ τὴν ἄθροιση 1910 καὶ 39⁷, στὸ προειπωμένο τοῦ Δανιήλ 8, 14, «δύο χιλιάδων τριακοσίων ἡμερονοκτίων (ἔτων)» (2300); Διότι τόση εἶναι ἡ διάρκεια τῶν ἀδαμικῶν ἢ Πυραμιδικῶν ἔτων ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ 4000 π. Χ. (ὁπότε ἀρχίζει ἡ Πυραμιδικὴ χρονολογία, καὶ ἡ πρώτη ἡμέρα-χιλιετία τῆς Ἑβδομάδας δημιουργίας μετὰ τὰ πολλαπλά της νοήματα), ὅπως ἔχει προειπωθῆ (Ἐπιστολὴ ἀποστόλου Βαρνάβα, κεφάλαιο 15, καὶ προφητεία ἐπισκόπου Μαλαχία). Καὶ γιὰ μὲν τὸ 2300 ὑπάρχει κάποιος ἔνδειξη γερῆ στὸν Δανιήλ 8, 14, γιὰ δὲ τὸ σύνολο διάστημα τῶν 6300 δραματικῶν ἔτων ἀπὸ 4000 π. Χ. μέχρι 2300 μ. Χ. (τέλος ἔσχατου καιροῦ) τί Βιβλικὴ στήριξη ὑπάρχει; Συνδυάζοντας τὸ παραπάνω Βιβλικὰ ἐφαρμοζόμενο δεκαπλάσιο ποὺ εἶδαμε (Ἰεζεκιήλ 4, 5—6, καὶ Βαρούχ 4, 30), καὶ ἀκόμη μαζὶ συνδυάζοντας τὸν παλλαπλασιασμὸ τῶν δυὸ διαστάσεων μήκους καὶ πλάτους ὁ ὁποῖος τετραγωνίζει μνητικά, ὅπως εἶδαμε μετὰ τὶς διαστάσεις τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου ποὺ ἀπὸ τὸ Θεὸ προστάζονται νὰ εἶναι 12X12 ἴσον 144 σὰν μέτρο ἀγιότητας (Ἰεζεκιήλ 43, 16 καὶ Ἀποκάλυψη 21, 17), μεταβαίνομε στὶς Βιβλικὰ δοσμένες διαστάσεις ὄχι πιά τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου ἀλλὰ στὶς διαστάσεις τοῦ ναοῦ ἢ «οἴκου», συμβολίζοντος τὸν ἀνθρωπο-ἀνθρωπότητα (σὰν «ναὸ Θεοῦ», Κορινθίους Α', 3, 16—17) καὶ λοιπὸν μὴ ὄντα καθαρὸ δυστυχῶς. Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὲς οἱ μνητικὲς διαστάσεις, σὰν παραπάνω συμβολιζόμενες; «Ἡ δὲ οἰκοδομὴ ἦτο ἑβδομήκοντα πηγῶν τὸ πλάτος... τὸ δὲ μῆκος αὐτῆς ἐνενήκοντα πηγῶν»: Ἰεζεκιήλ 41, 12. Ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ συμβολικὰ ἢ ἀλληγορικὰ πατούμενου ἢ καταπατούμενου δαπέδου (ὄχι πιά βωμοῦ θυσιαστηρίου) εἶναι τώρα 70X90 ἴσον 6300, ὅση ἡ ἀκριβὴς διάρκεια τῶν πεντάκις «καιρὸς, καιροὶ καὶ ἡμισο καιροῦ», δηλαδὴ 5X1260 ἡμέρες-ἔτη, ἴσον τὸ προειπωμένο δραματικὸ διάστημα τῶν 6300 ἀμαρτωλῶν ἔτων ἀπὸ 4000 π. Χ. μέχρι 2300 μ. Χ. ὁπότε (στὸ 2300) «τότε τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρῶσθαι» (Δανιήλ 8, 13—14). Τὸ προειπωμένο 70X90 εἶναι Βιβλικὸ δεκαπλάσιο (7X10) X

(9X10), όπου της σοφίας «7» (Παροιμίες 9,1, Ἀποκάλυψη 3,1 και 4,5) τὸ δεκαπλάσιο ἴσον 70 ψηφίζεται «ἀγγελία» πού γιὰ νὰ ἀποκτηθῆ ἀπὸ τὸν μὴ ἀγνὸ ἀνθρωπο-ἀνθρωπότητα χρειάζεται τὴν ἀγνίζουσα τιμωρία-θεραπεία ἢ τιμωρία-ἔλεος «40 σὺν 50» ἢ «9X10», ἴσον 90, όπου 9 μνητικά ὑποσημαίνει τέτοιαν ἀγνίζουσα τιμωρία-ταπείνωση: «θέλετε ταπεινώσει τὰς ψυχὰς σας τὴν ἐνάτην τοῦ μηνός». Λευιτικὸ 23, 32. Τὴν ἐνάτη ὥρα ἐξέπνευσε στὸ Σταυρὸ ὁ Ἐξαγοραστὴς Κύριος. Ματθαίου 27, 45. Ὁ ἀριθμὸς 40 (τῆς ἐρήμου τὰ 40 φοβερὰ χρόνια δοκιμασίας) εἶναι τὸ πηλίκον ἑνὸς Βιβλικοῦ καιροῦ 360 ἐτῶν διὰ ἐννέα. Τὰ 6000 χρόνια τῶν 6 ἡμερῶν (τὴν ἕκτη μέρα ἐγιναν τὰ θηρία καὶ ὁ ἀνθρώπος, στὴ Γένεση 1, 24-31) δημιουργίας, διαιρούμενα διὰ ἐννέα δίνουν τὸν ἀριθμὸ τοῦ θηρίου 666,666 (Ἀποκάλ. 13, 18), κτλ. Ἀπὸ δὲ τὶς ἴδιες τὶς Προφητείες τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ σύστημα τῶν καιρῶν πού ἡ ἐσχατοκαιρικὴ συντέλειά του εἶναι στὸ 2300 μ. Χ. ἐπιβεβαιοῦται κρυπτικά στὸν Ἀγαθὰγγελο, μὲ ἀριθμούς, μάλιστα παραβαλλόμενα μὲ τὰ χρονικὰ ἀριθμητικά δεδομένα τῶν λοιπῶν συναφῶν Προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας (ὄσες εἶναι γνωστὲς) οἱ ὁποῖες ἔτσι συν-ἐπιβεβαιοῦνται πρόσθετα, ὁμως δεόντως κρυπτικά .. (Σελ. 196-198 τοῦ βιβλίου τοῦ γιατροῦ Π. Δ. Στεφανιτζῆ «Συλλογὴ διαφόρων προρρησέων»). Δὲν γίνεται ἐπέκταση ἐδῶ.

Ἄς κλείσῃ τὸ παρὸν κεφάλαιο μὲ θεοδοξάζουσα μνεία τῆς τέταρτης παρένθεσης ἀριθμῶν, στὴν Ἱστοριοκράτειρα ἐξίσωση πού ἀναλυτικὰ ξεκλειδώνει τὸ ἀπέριττο πνευματικὸ μεγαλεῖο τοῦ ὀρόσημου ἀριθμοῦ-ἔτους 19962, ἴσον 1962 μ. Χ. τῆς «συνόδου» (ὄρατῆς σύμπτωσης) τῶν πλανητῶν. Ὁ Βιβλικὸς (Γένεση 14, 14) ἀριθμὸς 318 ἰσοῦται πρὸς 1000 ἔτη διαιρούμενα διὰ τοῦ π, διότι $\pi \cdot 318,333 \approx 1000,07$. Συναφεῖς μὲ τὸν 318 (ἢ 318,3) εἶναι καὶ οἱ στὴ γεωμετρία περίφημες ἰδιότητες τοῦ ἀριθμοῦ 0,3183 ὁ ὁποῖος πολλαπλασιαζόμενος μὲ τὸν Βιβλικὸ ἀριθμὸ 1000 (ἢ 10^3), πολὺ συναφῶς μὲ τὴν τέταρτη παρένθεση ἀριθμῶν τῆς «Ἐξίσωσης τοῦ 19962», δίνει τὸν ἐπίσης Βιβλικὸ ἀριθμὸ 318 (ἢ 318,3). Συγκεκριμένα, διάμετρος κύκλου ἴσον περιφέρεια ἐπὶ 0,3183. Ἡ μονάδα 1 διὰ τοῦ $\pi \cdot 3,1416$ ἴσον 0,3183. Τὸ χιλιαπλάσιο τοῦ 0,3183, κατὰ ζεύγη του («πάντα δισὰ, ἐν κατέναντι τοῦ ἐνός», Σοφία Σειράχ, 42, 24), εἰπώθη ὅτι δίνει προρρυθμισμένους κύκλους Ἱστορίας, 636 μ.Χ., 1273 μ. Χ., 1910 μ. Χ. Τὸ 318 ψηφίζεται στὸν Βιβλικὸ ὄρο «Ἡλιος» πού σημαίνει Χριστοκεντρικὴ τοῦ Θεοῦ σοφία. Καὶ (318 + 1000) ψηφίζεται «ἥλιος Κυρίου», καὶ «μυστήρια - βασιλεία». «Θεμέλια ἸΗΣ.», καὶ «ἸΗΣ. καινὴ γῆ», ἐπίσης ψηφίζουν 318, ὅπως καὶ ὁ συναφῆς «ΗΛΙΟΣ».